

Szorgalmas szkeccsben szorongás

SZERÉNYI GÁBOR ÍRÁSA ÉS RAJZA

Nem tudtam, hogy akkori legjobb barátom – akire ott vártam – abban az órában az akkori feleségembe szeretett bele éppen. Gyanútlanul üldögéltem a rézkarcnyomó műhely előtt, a pesti bérház legfölső (negyedik) emeleti ajtaja előtt. Harmincnyolc évet kellett volna várni a mobiltelefon és az internet feltalálására, hogy operatíván úrrá legyek a helyzeten. Jó, tudom, persze volt helyette kommunista szombat meg brigádmozgalom. (Utóbbi apokrif része a kézbesítőlány kompromittálása az üzemi lapszerkesztőség szekrényébe zárkózva. „Hajolj előre és könyökölj a remittendára... A többit rám bízhatod.” Szóval azokban a történelem előtti időkben is volt remény és vigasz.)

Abban az emlékezetes órában azonban a totális magány lett úrrá rajtam ott a mennybolt alatti utolsó emeleten. Se Facebook, se Messenger, se a többi kedves virtuális bohóság. A tér erejét csupán a magasságától való iszonyom jelezte. Lekuporodtam hát a lépcsőházi ajtó szárnyához dőlve. Kedvesen, szelíden, barátilag elárulva és megcsalva. Hogy ne teljen hiábavalóan az akkor egyébként még végtelennek tűnő idő, haladéktalanul ábrázoló üzemmódba helyeztem magam. Tászkás emberként volt nálam papír, mártogatós toll és egy kisüveg tinta is. (Amibe már belekevertem 2 db kockacukrot is, Kovács „Tüszí” Tamástól tanulva, hogy így kevésbé folyik meg a papíron.)

És nekiálltam, szorgalmas pontozással, mintegy akupunkturálisan gyógyítani – utólag már jól látom – sajtó sejtelmem ürességét. A korszak horror vacuija, lám, szorgalmas szkeccsben ábrázolódtam. Akkoriban eléggé felszerelkeztem bölcsnek mutatózó mondásokkal. Ezekről éles helyzetben – mint pl. szerelmi csalódás – rendre kiderültek, hogy teljesen használhatatlanok.

Am ekkor – a sötétedő pesti égbolt alatt – mégis átéreztem egy percre az illúziót, hogy a pontosan lerajzolt szorongás félig már le is győzetett.

Szerényi